

U OVOM BROJU**Jan Hus***James C. Hefley***Šta reći o Duhu Svetom***Aleksandar Birviš***Mreža bačena u more***Vlatko Dir***Oče naš***nepoznati autor***Bračne krize u Bibliji***Jan Hudec***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević***Saradnik:***Vlatko Dir***Tekstove priložili:***Branka Klačik*

Hobi jednog hrišćanina jeste skupljanje retkih izdanja Biblije. Njegova najdragocenija Biblija potiče iz Engleske iz 16. veka. Kada je kupio ovu Bibliju u antikvarnici, donevši je kući, presrećan ju je otvorio i počeo listati. Onda je primetio neobičnu stvar. Svaki gornji rub stranice, manje ili više imao je tamnu mrlju. Nemajući mira u vezi s tim, obratio se čoveku koji mu je prodao ovu Bibliju i tražio objašnjenje. On mu je odgovorio:

"...Biblija potiče iz vremena kada je Engleskom vladala Krvava Meri, koja je proganjala protestante i ubijala ih. Njeni vojnici (dželati) pošto bi pogubili ljude javno na trgu, uzimali bi Bibliju koju su kod njih pronašli i umočili bi je u lokvu krvi pogubljenika. Biblija koju vi sada posedujete je jedna od Biblija tih mučenika - veoma malo ih je sačuvano, i zovu se 'Biblije mučenika'... Analize stručnjaka su utvrdile autentičnost, tj. da mrlje potiču od ljudske krvi..."

Pročitavši ovo pismo, čovek je ponovo uzeo Bibliju, otvorio je i počeo da lista. Primetio je da su mnoge stranice smežurane, tj. bile pokvašene. "Najverovatnije od suza", pomislio je... I dok je sedeo u svojoj udobnoj fotelji i toploj sobi, postalo mu je malo neprijatno, upoređujući sebe sa vlasnikom ove Biblije, koja je očigledno mučeniku vredela više nego sada njemu. Mučenik je za nju bio spreman da da i svoj život - prolje svoju krv radi Hrista i Njegove Reči...

Dragi naši čitaoci,

Dok sedimo nedeljom u svojim udobnim crkvama, siti, lepo obučeni i namirisani, spremni da kritikujemo bogoslužjenje, pastora, sestre, braću, propoved... Setimo se da upravao toga časa mnogi hrišćani širom sveta, trpe oskudicu, hladno im je i progonjeni su i ubijani zbog svoje vere u Hrista. Setimo se progonjenih (Kina, Pakistan, Uzbekistan, Malezija, Filipini, Libija...) i zahvalimo na miru i milosti koju nam Bog pruža, još uvek... uprkos tome, kakvi smo...

Vaša, SIONSKA TRUBA.

JAN HUS

James C. Hefley

Studenti su napeto slušali dok je Jan Hus, njihov kolega, sa žarom čitao priču o mučeništvu svetog Lovre. Odjednom je Hus stao i iznenada gurnuo ruku u plamen otvorenog ognjišta. Jedan mu je mladić ščepao ruku i izvukao je iz vatre. Hus se hitro usprotivio: "Zašto te takva sitnica preplašila?", pitao je. "Želeo sam da pokažem hrabrost i da izdržim bar malo muka koje je podneo sveti Lovro." Ni Hus, a ni njegovi prijatelji nisu znali da je taj čin najava nemilih događaja koji će uslediti - da će Hus biti spaljen na lomači.

Danas u Pragu stoji veliki spomenik, podignut u Husu u čast. Otkriven 1915. godine - na 500. godišnjicu njegove mučeničke smrti - Husovo ime stoji na spisku čeških rodoljuba. Umetnik ga je prikazao, kao da poziva ljude oko sebe da se podignu i oslobode. Hus se smatra Georgom Washingtonom stare Češke. On je domovini dao književni jezik i abecedu. Preveo je Bibliju na narodni jezik i spevao nekoliko pesama koje su još uvek popularne. Danas Moravska bratska crkva, koja broji četvrt miliona ljudi, ponosno vuče svoju lozu od Husa. Ipak, istoričari su mišljenja da je ovaj "srednjovekovni Jovan Krstitelj" svoj najveći doprinos duhovnom životu Evrope dao utiranjem puta za dinamičnu službu Luthera i Calvina, koji su sledili za 100 godina.

Husovo detinjstvo je nepoznato. Rođen je oko 1369. u malom selu Husincu kao sin siromašnih seljaka. Otac mu je umro još dok je Jan bio u nejakoj dobi, ostavivši majku da se stara o nekolicini dece.

Mladi Hus polazio je obližnju gimnaziju u Prachaticama; učeći gramatiku, retoriku, dijalektiku, matematiku i astronomiju. Kad je to završio, majka ga je povelala u Prag. Pošto nije imala novaca, na poklon rektoru je ponela kolač i gusku. Kad joj je guska odletela, klekla je na molitvu i preporučila Jana Božjoj brizi. Rektor je upisao mladog

Husa i ohrabrio ga, da potraži zaposlenje kao student. Sledeće četiri godine seoski je mladić je pevao po praškim crkvama i radio sve što su mu ponudili.

Diplomirao je 1393. godine, a sedam godina kasnije zaređen je u katoličko sveštenstvo. Dekan teološkog fakulteta postao je 1401. godine. Visoki položaj dala mu je kraljica Sofija II. lično, imenujući ga svojim ispovednikom. Ali te časti nisu promenile tok Husova života, tako da su ga kasniji istoričari bili prozvali "plamenom koji je počeo reformaciju".

Hus je uvek bio od srca pobožan i poslušan naredbama rimokatoličke Crkve. Jednom kad su mu lični gresi razdirali osetljivu savest, dao je poslednja četiri novčića svešteniku, u nadi da će zadobiti mir u duši.

Uznemirile su ga nemoralnosti i licemerje religioznog sveta koji ga je okruživao. Dvojica papa prepirala su se oko papinskog položaja. Klement VI. vladao je u Francuskoj, u Avignonu, dok je Bonifacije IX. sedeo na prestolu u Rimu. Svaki od njih tvrdio je da je nepogrešiv. "Lopov, despot, izdajica i Sotonin sin", samo su neke od optužbi koje su razmenjivala dvojica suparnika. Visoki crkveni položaji slobodno su se prodavali. Indulgencije (otkupnina) za najgore grehe sveštenici su prodavali širom zemlje. Od neukih seljaka nakupili su velike svote para i slali ih papi.

Kraljevskom ženidbom su Engleska i Češka došle u blisku vezu. To je dovelo do obostrane razmene i u nauci, što je uključivalo i dopremu Wycliffeovih spisa u Prag. Hus je znao da su Englezovi spisi "prokleti" i da je Wycliffe proglašen jeretikom. To ga, međutim, nije odvratilo od ozbiljnog proučavanja "prokletih" napisa. Pažljivo je uporedio Wycliffeove poglede s Biblijom i prosudio da je jeretik otkrio istine. Zaključio je da, čovek, može biti spašen, a da ne ispovedi svoje grehe svešteniku. Hrist je veći autoritet od Pape. Vera u Njega jest ono što je stvarno važno.

S tim uverenjima, koja su mu buktala u srcu, Hus nije mogao ostati miran. Žudeo je da svojim zemljacima obznani jednostavnost spasenja. Sanjao je o ponovnom uspostavljanju čistog hrišćanstva u rimskoj Crkvi. Mogućnost je nastala 1402. godine, kad se upraznilo mesto propovednika u Vitlejemskoj kapeli. Kapela koju je sagradio Jovan Mulheimski, bogati plemić, bila je

namenjena samo propovedanju. Vlasnik je imenovao Husa pastorom i rekao mu da može propovedati kako god želi. Hus je smesta počeo razlagati doktrine do kojih je došao proučavajući Bibliju. Hiljade zanatlija, seljaka, trgovaca i studenata jatilo je na Husove propovedi. Čak je i kraljica sedela pred njim napeto slušajući ga.

Do opozicije je došlo kad je neki profesor sa fakulteta izvestio praškog nadbiskupa da se "različite knjige onog pogubnog Engleza Wycliffea umnožavaju u vašoj dijecezi." Uznemireni sveštenik je naredio Husu da mu donese Wycliffeove knjige. Hus se odmah odazvao i došao s Wycliffeovim knjigama. "Gospodine", smerno je molio Hus, "pokažite mi pogreške u tim knjigama. Spreman sam odbaciti sve što se protivi Bibliji i razumu." Biskup je mrko otklonio svaku raspravu o tom predmetu. Oteo je sveske i naredio da se spale. Husu je naredio da se kani propovedanja u kapeli. "Mene je Bog pozvao", odvratio je. "Izjavljujem da kanim braniti istinu Svetoga pisma do smrti."

Juna 1410. Hus je uputio i formalnu molbu papi da se Wycliffeovi spisi više ne pale. Nije mu odgovoreno. Mesec dana kasnije lokalni biskup je spalio još jedan svežanj dragocenih knjiga. Bes je počeo da se širi uzrujanom Češkom. Kraljica je plakala a kralj Vaclav, Husov pristalica, ljutio se i kleo. Husa su na ulicama pozdravljali rugalicama. "Vatra" grmio je Hus sa svoje propovedaonice, "ne može uništiti istinu. Samo ograničeni ljudi iskaljuju svoj bes na neživim stvarima."

Rimski papa je zapazio čudnovate propovedi u Vitlejemskoj kapeli. Uputio je poziv kojim je naredio Husu da dođe u Rim. Kralj Vaclav je protestovao, tražeći da se Husu dopusti da na miru propoveda, jer je lojalan, pobožan i omiljen. Hus je nastavio sa propovedima ne osvrćući se na poziv. Kardinalski odbor proglasio ga je "ekskomuniciranim" - isključenim iz crkve. Hus je odgovorio kratko i jasno: "Pre ću poslušati Boga nego čoveka!"

Biskup je Prag kaznio interdiktom. Celi grad je bio ekskomuniciran. Sve su javne crkvene službe ukinute. Pričešćivali su se samo ljudi na samrti.

Hus je pokazao čvrstu veru. "Spreman sam da svakom čoveku predastrem veru koja je u meni. Poveravam se svome Spasitelju, Isusu

Hristu, spreman da podnesem i strašnu smrt, pre nego da kažem išta protivno Hristovoj volji i Njegovoj Crkvi."

U Rimu je novi papa Jovan XXIII. prokletim proglasio svoga protivnika Ladislava Napuljskog i izdao papski edikt kojim od svih hrišćana traži priloge "za finansiranje svetog krstaškog rata protiv Ladislava. "Svi koji daju jednomesečnu platu, dobiće oproštenje greha."

"Neka papa sledi Hristov primer", grmio je Hus kad je doznao za papski edikt i davanje oproštenja. "Oproštenje je samo Božji posao. Te indulgencije služe samo izmame novac od naroda." Njegova skupština ga je bučno mu je podržavala. "Hus govori istinu. On ima pravo." Veliko mnoštvo studenata otpratilo je Husa kući moleći ga: "Nemoj nas napustiti, Huse! Budi čvrst!"

Dok su prisustvovala bogoslužnju u praškoj crkvi, tri vatrena studenta su doviknula svešteniku dok je služio: "Ti lažeš! Papa nije u pravu što vodi krstaški rat protiv hrišćana! Učitelj Hus nas uči istini!" Studenti su uhapšeni i osuđeni na smrt. Hus je molio da im poštede živote, premda nije bio saglasan s njihovim ispadom. Sudija mu je obećao da krv neće biti prolivena, ali čim što je Hus otišao, krvnik je svoj trojici studenata odrubio glave. Husovi sledbenici shvatili da su prevareni, jer su videli krv koja je tekla ulicom. Kad je Hus saznao za smaknuće, oštro je obznanio: "Od sada ne može postojati nikakva zajednica između rimskih i čeških hrišćana."

Neki sveštenik, koji je bio ogorčeni Husov neprijatelj, nagovorio je papu Jovana da po drugi put ekskomunicira (isključiti) Husa iz crkve: "Husa može uhvatiti svaki praški građanin i dovesti ga nadbiskupu da ga spali. Vitlejemaska kapela, taj brlog jeretika, mora se razoriti do temelja."

Kraljica je dosledno nastavila da posećuje službe u kapeli. Kralj je odbio Husovo izopštenje. Pa ipak, grupa profesora teologije podigla je formalnu optužbu protiv Husa, tužeći ga zbog: 1) odbijanja štovanja relikvija i kostiju svetaca, 2) različitosti u pogledu sakramenata i crkvenog autoriteta u odnosu na Rim, 3) učenja da sveštenici ne mogu opraštati grehe, 4) zbog sumnje u papin autoritet i izdavanje indulegencija kojima bi se prikupio novac za obračun sa neprijateljima. Hus se smelo

suprotstavio profesorima. " O tim stvarima javno ću raspravljati s vama, pod jednim uslovom: da preuzmete isti rizik kao i ja - da budete spaljeni ako izgubite dvoboj." Ponudu su odbili.

Hus je nastavio da propoveda u kapeli. "Hrist je najviše vodstvo i autoritet crkve", obznanio je. "Papska služba nije neophodna. Samo su đakoni i prezviteri navedeni kao službenici u Svetom pismu. Nije svaki sveštenik iskreni vernik, ali je svaki iskreni vernik sveštenik." "U svojim su porukama Petar, Pavao, Jovan i Jakov slali pozdrave i ohrabrenja crkvama, a ne prekorne osude. Oni nisu govorili: "Daj mi novac!".

Nemački car Sigismund zainteresovao se za Husov slučaj. Upravo je on pozivao da se crkveni sabor održi u nemačkom gradu, Konstanzu. Bila je to prava prilika da se buntovnog Husa stiša. Kad je Sigismund naredio Husu da dođe, češke su vlasti za svoga omiljenog učitelja tražile obećanje slobodnog prolaza. To je odmah dato. Pre svog odlaska Hus je svojoj zajednici u Vitlejemskoj kapeli slutio: "Verovatno me više nikada nećete videti u Pragu." Kad su prispeli u Konstanzu, Husovi su prijatelji upitali papu Jovana hoće li Hus biti siguran. A papa im odgovori: "Da je ubio mojega vlastitog brata, ne bi mu pala vlas sa glave."

Hus je bio razočaran što mu odmah nije data mogućnost da javno brani svoje stavove. Posle par dana, pozvali su ga pred kardinale. Optužili su ga da "čita misli", da je "čarobnjak i podli krivoverac". Hus je odvratio: "Ništa potajno nisam naučavao, pa želim svojim tužiteljima da odgovaram javno." Kardinali su zahtevali da ga zatvore. "Ali time će se pogaziti careva reč", protestovao je Jovan iz Chluma, Husov prijatelj. Obećanje je prekršeno. Husa su bacili u podzemnu tamnicu kroz koju je tekao odvodni kanal u Rajnu. Od smrada i vlage je dobio groznicu.

Na Božić je stigao nemački car Sigismund. Pod pritiskom crkvenih vođa, odlučio je da Husa osudi kao jeretika. Usprkos žestokom otporu češkog plemstva, česi su cara podsećali na dato im obećanje, ali vladar im je na to odgovorio: "Učinimo zlo, kako bi mogli nastupiti dobro."

Kako se godina 1415. bližila kraju, događaji su se brzo ređali. Papa Jovan je zapazio da

se sveštenstvo okreće protiv njega. Abdicirao je i pobegao, ali su ga u begu uhvatili, svrgnuli na saboru i - koje li ironije! - strpali u isti zatvor s Husom.

Dana 5. juna 1415. godine, nakon nekoliko meseci samice, Husa su izveli u franjevački samostan u Konstanzu na suđenje. Dovučen pred šaroliku skupštinu, stajao je trepćući na jakom svetlu. Mučila ga je groznica, ali je ipak stajao uspravan pred porotom svečano odevenih velikaša. Pozdravila ga je galama oštrih optužbi. Njegova je obrana bila nadvikana. Kad su ga vratili u zatvor, napisao je svojim prijateljima: "Molite se, da mi Bog da istrajnosti." Dana 23. juna Husove su knjige osuđene na spaljivanje. Dana 6. jula pred kraljem i saborom, Husa su osudili na lomaču. Kad je to čuo, pao je na kolena i molio se. "Gospode Isuse, oprosti mojim neprijateljima." Usledio je obred. Crkveni dostojanstvenici stavili su mu na glavu visoku papirnatu kapu na kojoj su bili nacrtani đavoli kako svojim kandžama razdiru grešnike. Pobožno su mumljali: "Mi sada tvoju dušu predajemo đavlu." "A ja je predajem svom milosrdnom Gospodu Isusu", odvratio je Hus. "Moj je Gospod nevin radi mene podneo mnogo težu i goru trnovu krunu. Zašto ne bih ja, kukavan i grešan čovek, podneo mnogo lakšu, radi Njegovog imena?" "Gradonačelnik je viknuo krvnicima "Vodite ga napolje i spalite!" Hiljade ljudi su ulicama sledile povorku. Kad su stali na mesto pogubljenja, Hus se molio: "U tebe se, o Gospode, uzdam. Daj da te se ne postidim." Tada je dželat okončao njegove molitve. Hus je ustao i glasno viknuo: "Gospodine Isuse Hriste radosno i ponizno podnet ću ovu sramotnu i strašnu smrt radi Tvoga svetog Evanđelja. Oprosti mojim neprijateljima!" Još jednom su ga pozvali da se javno pokaje. Kad je to odbio, privezali su ga za stub usred spremne lomače i upalili su vatru. Usred dima i visokih plamenih jezika, čuli su ga gde peva "Isuse Hriste, Sine živoga Boga smiluj mi se." Nakon što se vatra ugasila, krvnici su toljagama zdrobili njegovu glavu i njegove ostatke bacili u obližnju Rajnu.

Te su noći Česi iskopali zemlju ispod lomače i poneli je u Prag. U Pragu je svedočanstvo o Husu zasjalo jače no ikad. Moćna reformacija crkve je počela da se širi Češkom, poput požara. Sto godina kasnije, Martin Luther je, nakon proučavanja Husovih spisa, rekao: "Svi smo bili husisti, a da to nismo ni znali."

(Prema knjizi: Heroes of faith - James C. Hefley)

ŠTA REĆI O DUHU SVETOM?

Aleksandar Birviš (Beograd)

Nedelja: Duhovi

Tema: Sveti Duh

Uvodno čitanje: Jvn.13:15-17

Glavno čitanje: Dela 2:1-41 (16-21)

Zaključno čitanje: Ps. 104:27-31

Danas su Duhovi (Sveta Trojica, ređe Pedesetnica). Oni su hrišćanski praznik paralelan s jevrejskim praznikom Pedesetnice (Šavuot - sedmice), jer dolaze sedam sedmica posle Uskrsa (odnosno Pashe kod Jevreja).

Ovaj praznik treba da podseti hrišćane na dan kad se na apostole i prisutne sledbenike Hristove izlio Sveti Duh. S neba se čulo nešto kao huk oluje, a na apostole i ostale spustili su se plamičci u vidu razdeljenih jezika.

Tog dana se rodila hrišćanska crkva. Do tog vremena hrišćani su bili sledbenici jednog učitelja, a onda su se preobrazili u duhovni organizam čija je glava Hristos. Hrišćani su postali i sejači i seme novog života u Duhu. U tom trenutku apostoli su progovorili razne jezike i na tim jezicima počeli da izriču slavoslovlja.

Narod je bio začuđen. Jedni su se divili i pitali šta bi ovo moglo biti. Drugi su mislili da znaju sve i rugali su se. Govorili su da su pred narodom pijani ljudi.

Nepuna dva meseca pre ovog događaja apostol Petar se kukavno odrekao Hrista pred dvema služavkama. U ovom trenutku on dobija posebnu hrabrost. Govori pred svima. Tumači događaj: to je Bogom obećano izlivanje Svetog Duha.

U svojoj propovedi apostol Petar je optužio ljude koji su razapeli Hrista. Slušaoci se masovno kaju, apostoli ih krštavaju i hrišćanstvo dobija prve tri hiljade svojih članova.

U Svetom pismu nema detaljnijih objašnjenja o Svetom Duhu. Više saznajemo šta on nije nego šta jeste.

1

Sveti Duh je jamačno duh. To znači da on nije materija (tvar). Držimo li se trodelnosti čovekova bića, kako to naslućujemo iz reči apostola Pavla: "duh i duša i telo" (1.Sol.5:23), duh nije ni duša. Međutim, saznanja nam ni ovde nisu uznapredovala: o duši se takođe ne može ništa određenije reći, a za savremenu fiziku ni materija nije nešto osobito definisano.

U svom razgovoru sa Samarjankom Hristos govori da je Bog duh (Jvn.4:24). On ovo kazuje da bi razvejavao neke predrasude, odnosno on upozorava da Bog nije vezan za hramove i nisu mu važni obredi nego duh i istina (a ni ovo se ne može misaono i bogoslovski odrediti i ograničiti). Kasnije su crkveni spisatelji i učitelji sačinili iskaz po kome je Bog suštinom jedan, ali ima tri lica (ipostasi, hipostaze): Otac i Sin i Sveti Duh. Otud naziv Sveta Trojica.

2

Po sebi se razume da je Sveti Duh svet. Svetost ima dva značenja: a) odvojenost od svega što ne odgovara Božijim merilima (uzvišenost, čistota, nedostupnost, pravednost i sl.) i b) predanost jasno određenom zadatku.

Svetost Svetog Duha je prenosiva. Tamo gde on deluje javlja se svetost: ljudi, hramovi, vremena, mesta, postupci. Gde on uskrati svoje delovanje, svetost se gubi, na pr. otpadništvo, okorelost, svirepost.

3

Verujući da je Sveti Duh treće lice Božije, hrišćani u većini slučajeva veruju da je on Gospod. Biblijsko shvatanje Gospoda je Bog koji sam po sebi postoji. Njegovo postojanje nije ničim uslovljeno niti bilo čim ograničeno, još manje ugroženo. To je ono mojsijevsko "Ja sam koji jesam" kao i "Ja jesam" (Izl. 3:14; 6:3)

Ovo je stvar vere, jer čovek ne može da zamisli šta bi to značilo "postojati a ne biti stvoren". Logika i nauka su u oblasti tvorevine, a ovde razgovaramo o Stvoritelju.

4

Duh Sveti daje život. Duhom Svetim je život obezbeđen najpre čoveku, ali i svim ostalim

živim bićima. Za hrišćane je to izvor vere i nade. Verujemo da Sveti Duh svedoči našem, duhu da smo deca Božija (Rim. 8:16). Nadamo se da - bilo kakvo mrtvilo da zavlada hrišćanstvom ili pojedinačnim hrišćanima - Sveti Duh će udahnuti novi život.

Na osnovu ovog verujemo u neuništivost hrišćanstva. Ono ostaje da živi i kad su njegovi neprijatelji jači, kao i kad u njegovo okrilje zapadnu izrodi i razoritelji. Sveti Duh je jedina prava i unutarnja snaga crkve.

Neduhovnost je isto što i smrt. Svako udaljavanje od duhovnog izvora vodi u mrtvilo i odumiranje. Dobar deo hrišćana danas radi na uspostavljanju i učvršćenju hrišćanstva posredstvom države, nacije, naroda, istorije, običaja i dr. Sve su to oblasti bez Svetog Duha. Tu života nema, tu ne vredi sloboda, tu prava ne znače ništa. Tama rađa tamu kao što korov rađa korov.

5

Ključni bogoslovski razlozi za razilaženje između istočnopravoslavne i rimokatoličke crkve je bilo "ishođenje Svetog Duha". Na Istoku je prihvaćena tvrdnja da Sveti Duh ishodi od Oca (Jvn. 15:26), a na zapadu iskaz da ishodi od Oca i Sina ("filioque"). Zbog ovog su pisane i spaljivane knjige, ubijani su ljudi i druga zla su činjena sme do današnjeg dana.

Kod protestanata se to pitanje nije tako oštro postavljalo. Luterani su među svoje osnovne doktrinalne dokumente svrstali grčki tekst Nikejsko-carigradskog simbola vere bez dodatka i latinski tekst istog Simbola s dodatkom "filiokve".

6

Sveti Duh je osobito značajan kao nosilac proročkog i apostolskog nadahnuća. Nepodeljeno je mišljenje Crkve da je Sveto pismo proizvod Svetog Duha. Sami pisci sveštenih spisa stoje na stanovištu da su sveti ljudi oruđe Božijeg Duha, a ne autori Biblije. Kasnije su hrišćani shvatili da ih Sveti Duh takođe prosvetljuje za razumevanje Božije reči.

Ova uloga Svetog Duha ne isključuje potrebu za naukom, pogotovu za poznanjem izvornih jezika: jevrejski, aramejski i grčki. Zbog

biblijskih potreba uobličilo se i sve što danas nazivamo humanističkim obrazovanjem. (Ono je, ustvari, starije od evropskog humanizma, a klasika je došla tek sa renesansom).

7

Sveti Duh se zajednički proslavlja sa Ocem i Sinom, jer je jedan Bog i valja ga jedinstveno proslavljati. U tom smislu treba razumeti danas prisutne duhovne obnove, nova i stara traženja duhovnosti, harizmatika iskustva, odnosno nastojanje da se ponovo pokažu darovi Svetog Duha onako kako su se javljali na Duhove i u novoosnovanoj crkvi u Jerusalimu i drugde.

* * *

Danas nam Duhovi znače isto što i na početku hrišćanstva. Nažalost, Sveti Duh je zaboravljen. Crkve donose mnoge rezolucije, memorandume, proglase, poslanice i druga akta. U njima najčešće nema ni reči iz kojih bi se naslutio Sveti Duh, a sve se čini u ime neke duhovnosti. Duhovnost nije u ponavljanju već u obnavljanju, u oživljavanju evanđeoskih vrednosti. Praznik je tu da nas podseti.

Beograd, 14.06.1992.

(Birviš, Aleksandar. SAGLEDAVANJA - Evanđeoske poruke u naše vreme. Beograd: Alfa i Omega, ?. Str. 173-178.)

MREŽA BAČENA U MORE (2. deo)

Vlatko Dir (Toronto, Kanada)

Kraljevstvo nebesa^[1] je kao mreža bačena u more

Ribarenje u Novom zavetu

Prethodni redovi predstavljaju kraći pregled pozadine novozavetnih događaja kojima ćemo malo kasnije posvetiti naročitu pažnju i pružaju dodatni uvid koji doprinosi razumevanju višeslojne poruke Svetog Pisma. Bar četiri odlomka koji govore o ribarenju kada ih

budemo sada čitali se pojavljuju u sasvim novoj perspektivi. Neke paralele koje se mogu povući sa evangelizacijom su više nego poučne, a zaključci koji se mogu izvući veoma interesantni.

Učiniću vas ribarima ljudi...

U izvesnom smislu ako pratimo logični sled događaja, sledeći bi trebao da bude poslednji u nizu. Međutim, on predstavlja dobar uvod i ilustraciju tvrdnje da čitanje Biblije sa predubeđenjem dovodi do predstava koje nisu u skladu sa osnovnim značenjem teksta.

¹⁸ *A kada je išao kraj Galilejskog mora, vide dva brata, Simona zvanog Petra, i Andreju, brata njegova, kako bacaju mrežu (α•μφιέβληστρον, ručijak) u more; jer behu ribari.* ¹⁹ *I reče im: hajdete za mnom, i učiniću vas ribarima ljudskim.* ²⁰ *A oni odmah ostaviše mreže (ῥιέκτυον) i pođoše za njim.* ²¹ *I kada odatle ode dalje, vide druga dva brata, Jakova Zevedejeva i Jovana, brata njegova, kako u čamcu sa Zevedejem, ocem svojim, krpe svoje mreže (ῥιέκτυον), i pozva ih.* ²² *A oni odmah ostaviše čamac i oca svoga i pođoše za njim. (Mat 4: 18-20)*

Kada je Isus pozvao Petra i Andriju da ga slede oni su, kako na to ukazuje grčki tekst, bacali ručijak.

Možemo zamisliti Simona kako sa obale zamahuje mrežom i ispušta je iz ruke, a potom se sprema da skoči u vodu i zaroni kako bi je izvadilo. U tom momentu nailazi Isus i obraća im se, "Hajdete za mnom, i učiniću vas ribarima ljudskim". Samo malo dalje sreću Jakova i Jovana i ista slika se ponavlja.

Ni jedan poziv nije bio upućen individualno. U oba slučaja braća su bez pogovora i odlaganja ostavila mreže i pošla za Njim.

Mnogo propovednika je razrađivalo ovu temu gradeći na ideji - pecanja(!), mada se u tekstu iznova pominje samo mreža. Zamisao pecanja podrazumeva udicu i izbor odgovarajućeg mamca, te finese zabacivanja i povlačenja niti, a iznad svega opušteno čekanje da riba zagriže! Sve je to strano hvatanju ribe ručijakom. Pre svega, ribar treba da se tiho i pažljivo prišunja ribi pazeći pri tom da ga ona ne ugleda, jer bi i od

pojave njegove senke pobegla, a potom iznova i iznova ga baca i za njim zaranja. Samo ribarenje mrežom je u opšte veoma naporno i daleko od ugodnosti lagodnog pecanja udicom iziskujući mnogo fizičkog truda, strpljenja i upornosti.

Teško da Isus nije bio svestan ovih činjenica. Dakle, On nije uputio poziv da se neverna osoba hvata na evanđelje čekajući dok "zagriže", a potom jedna po jedna izvlači uz bezbrižno leškarenje u međuvremenu. Slika koju pred sobom imamo predstavlja aktivan, dug i naporan timski rad na pronalaženju i spasavanju izgubljenih i nespasenih bez obzira na često veoma slabe rezultate.

Pojedinačno svedočenje nije isključeno, korišćenje mamca da se privuku duše je zasnovano na Bibliji, ali ono nije poruka ovog teksta i on se ne može koristiti kao njegova osnova.

Manje-više poenta Isusove poruke bi se mogla sažeti na sledeći način:

- mukotrpnost širenja evanđelja
- postojanost i predanost zadatku bez obzira na rezultate
- radna disciplina, a ne koncentracija na tehnike i veštine
- timski rad, nasuprot isticanju pojedinaca
- saznanje da ulov umesto u propast ide u večna spremišta

Ribarenje je i pored svoje težine i izazova bilo izvor značajnih i koliko-toliko stabilnih prihoda. Ipak, učenici se nisu dvoumili ni časa, prihvatili su poziv i okrenuli leđa svom prethodnom načinu života i relativnoj sigurnosti.

Šta je ih je nagnalo da na licu mesta donesu takvu odluku i krenu za Učiteljem?

Bacite svoje mreže...

Kada sve ovo znamo možemo lako rekonstruisati i razumeti pripovedanje o čudotvornom ulovu iz Evanđelja po Luci.

¹ *Kada je narod hrlio k njemu i slušao reč Božiju, a on stajao kod Genisaretskog jezera,* ² *vide dva čamca kraj obale; ribari su izišli iz njih i ispirali mreže (ῥιέκτυον).* ³ *Ušavši u jedan od tih čamac, koji je bio Simonov, zamoli ga da malo odmakne od kopna. Potom sede i uče*

narod iz čamca. ⁴ A kad presta da govori, reče Simonu; navezi na dubinu i bacite svoje mreže (ḡiēktuov) za lov. ⁵ Simon mu odgovori i reče: učitelju, svu noć smo se trudili i nismo uhvatili ništa; ali na tvoju reč baciću mreže (ḡiēktuov). ⁶ I kad to učiniše, uhvatiše mnoštvo riba; mreže im se čak cepale. ⁷ I namagnuše drugovima u drugom čamcu da dođu i da im pomognu. I dođoše, pa napuniše oba čamca tako da su tonuli. ⁸ Videvši pak Simon Petar, pripade Isusovim kolenima i reče: idi od mene, Gospode, jer sam grešan čovek. ⁹ Zaprepašćenje, naime, obuze njega i sve koji su bili s njim zbog ulova, riba što uloviše, ¹⁰ a isto tako i Zevedejeve sinove Jakova i Jovana, koji su bili Simonovi drugovi. Tada Isus reče Simonu: ne boj se; odsada ćeš loviti ljude. ¹¹ I izvukoše čamce na obalu, ostaviše sve i odoše za njim. (Luka 5: 1-11)

Ovaj fascinantni događaj nas vodi u pristanište u Tabgi ili Heptagonu kod Kapernauma na početku, ili bolje reći kraju ribarskog dana, zimi za vreme sezone lova na mušta i sardine po kome je ta oblast zbog tople vode poznata. Pošto su dno jezera i obala u ovoj oblasti veoma stenoviti nije teško zaključiti da se tu nije ribarilo potegačom, jer bi se odmah pocepala. Takođe, tekst ukazuje da se radilo o paru barki sa dve družine ribara. Kako lov ručijakom ne zahteva timski rad dva čamca, a i svi ostali detalji upućuju da se radilo o sezoni kada se on nije koristio zbog niskih temperatura, sve jasno ukazuje da je u pitanju lov plivaricom.

Sedam je ujutru, Isus žuri da susretne mnoštvo koje se uprkos ranim jutarnjim časovima stiže da ga čuje. Prolazeći vidi dve barke koje ribari izvlače iz vode i počinju da peru mreže. Ulazi u jednu od njih, Simonovu i zamolivši ih da je malo odgurnu od obale seda i počinje da propoveda sve većem broju ljudi koji se tu okuplja.

Jevrejski izvori potvrđuju požrtvovanost i vernost učitelja u Izraelu tokom ovog perioda, kao i ogroman žar u narodu da uče Toru. Iz rabinskih spisa se može saznati da su mudri i učenici ljudi poučavali na svaki mogući način i u svako doba dana i noći.

Završivši obraća se Simonu rečima: "Navezi na dubinu i bacite svoje mreže za lov."

Postavi se na Petrovo mesto, radio si celu noć u malom čamcu, po zimi, u mraku, lako moguće po kiši. Kako bi se osećao da dok ispiriš mreže u zoru, mrtav umoran posle celonoćnog ribarenja, neko ti uđe u čamac i zatraži da ga izvezeš na jezero, a potom satima sedi dok ta osoba govori ljudima? Ne bi trebalo mnogo da ti se strpljenje veoma istanji, jer ne samo da si pospan, nego već počinješ da bivaš i gladan. Zamisli da ti se tada naredi da se vratiš na posao, da položiš mreže koje tek što si oprao. Kakva drskost!"^[2]

Međutim, Simonov odgovor je svedočanstvo ogromnog poštovanja koje su rabini i učitelji u Izraelu uživali među narodom. On nije momentalno učinio kako mu je Isus rekao, već je malo gundao da bi svejedno na kraju rekao: "Učitelju, svu noć smo se trudili i nismo uhvatili ništa; ali na tvoju reč baciću mreže...", (Luka 5:5)

Oba čamca izlaze dublje na jezero, verovatno ne previše daleko od mesta na kome je Isus održao propoved, i mreže se spuštaju.

U tekstu nema nagoveštaja čak ni da su trupkali nogama po dnu brodica da uplaše ribu i nateraju je da beži ka plivarici, ili da je uzelo puno vremena ili ponovljenih pokušaja pre nego što su se, na opšte iščuđavanje, mreže prepunile do cepanja! I mada je ribarska družina iz drugog čamca odmah priskočila u pomoć Simonu, dve barke nisu bile dovoljne da prime mnoštvo uhvaćenih riba koje je pretilo da ih obe potopi.

Petrova reakcija na nesvakidašnji ulov je bila da se baci pred Isusove noge vapeći: "idi od mene, Gospode, jer sam grešan čovek." ⁹ Zaprepašćenje, naime, obuze njega i sve koji su bili s njim zbog ulova, riba što uloviše..."

Šta je Simona, kao i sve ostale tako zapanjilo? Pre svega saznanje da je statistički govoreći, bilo krajnje neverovatno da će postići rekordan ulov posle noći iz koje su se vratili praznih ruku.

Ali ima i nešto više od toga. Do pronalaska najlona plivaricom se lovilo samo noću, jer riba vidi mrežu i izbegava je. Znači, čudo nije bilo samo u količini, već i u činjenici da su lovili u približno istoj oblasti gde su to bezuspešno pokušavali samo nekoliko sati ranije po mraku, a da je sada riba slepo uletala u mrežu i to u po bela dana!

Isusovo samopouzdanje u celom ovom događaju je izuzetno. Da bi poučio narod nije mario da pričini neugodnost drugome, znajući da će ih kasnije nagraditi za njihovu službu. On je svakako bio svestan umora ribara, njihovog razočaranja zbog jalove noći uprkos velikom trudu koji su uložili. Znao je da su želeli da idu kući, ogreju se, najedu i ispavaju. Takođe mu nije bilo strana njihova potreba za zaradom koju su zbog loše noći izgubili.

On je sve ovo pokrio i nadoknadio blagoslovivši ih ulovom koji je bio vredan višednevnog uspešnog ribarenja. Mendel Nun procenjuje da se u mreži našlo oko tri četvrtine tone ribe, što u normalnim uslovima ribarenja na Galilejskom jezeru predstavlja dvonedeljni trud, uračunavajući u to i bezuspešne dane.

Iako ovaj događaj sam po sebi predstavlja celinu koja nosi mnoge poruke, teško je zaobići one koje se direktno odnose na evangelizaciju:

- dug i mukotrpan timski rad
- postojanost i strpljenje bez obzira na poteškoće i slabe rezultate
- poverenje i spremnost da se posluša glas Gospoda i kada to ide nasuprot našem razumevanju i iskustvu
- rad kako u vreme tako i u nevreme
- obećanje nagrade za vernost, strpljenje i uloženi trud

Zar je dakle, čudo da je ovakav glas pratio apostole, "Ovi, što su ceo svet uzbunili, došli su i ovamo"? (Dela 17: 6)

Bacite mrežu s desne strane...

Sledeći događaj je nesumnjivo veoma sličan prethodnom u svim bitnim tačkama. Ipak, ima i nekih novina.

Kada je Petar rekao: "idem da lovim ribu", u stvari je rekao - idem da radim...

¹ Posle toga Isus se opet javio učenicima na Tiverijadskom moru; javio se, naime, ovako: ² Simon Petar i Toma, zvani Blizanac, Natanail iz Kane galilejske i Zevedejevi sinovi, i druga dvojica od njegovih učenika, behu zajedno. ³ Reče im Simon Petar: idem da lovim ribu. Rekoše mu: idemo i mi s tobom. Tako iziđoše

i uđoše u čamac, ali one noći ne uhvatiše ništa. ⁴ A kada je već bilo jutro, Isus stade na obalu; ali učenici nisu znali da je to Isus. ⁵ Reče im Isus: dečice, imate li šta za jelo? Odgovoriše mu: nemamo. ⁶ A on im reče: bacite mrežu (điěktuov) s desne strane čamca i naći ćete. Na to oni baciše i nisu više mogli da je vuku od mnoštva riba. ⁷ Tada reče Petru onaj učenik koga je Isus ljubio: to je Gospod. Simon Petar pak, čuvši da je to Gospod, opasa se ogrtačem, jer beše go, i skoči u more. ⁸ A drugi učenici dođoše čamcem vukući mrežu s ribom, jer ne behu daleko od kopna, nego oko dvesta lakata. ⁹ Kada pak iziđoše na zemlju, videše postavljen žar, i ribu na njemu, i hleb. ¹⁰ Reče im Isus: donesite od riba što ste sad uhvatili. ¹¹ Na to Simon Petar uđe u čamac i izvuče na obalu mrežu (điěktuov) punu velikih riba - sto pedeset i tri; iako ih je toliko bilo, mreža (điěktuov) se ne pocepa. (Jvn 21: 1-11)

Lovili su naporno celu noć i ovaj put bez rezultata. Već je jutro i vreme da se ide nazad u pristanište. U tom momentu neko se pojavljuje i sa obale sa njima dovikuje. Zbog udaljenosti ne prepoznaju osobu, ali se događa nešto veoma interesantno. Ovaj čovek, iako nije član njihove ribarske družine ih napućuje gde da bace mrežu.

Jata riba se teško, ili nikako ne mogu videti iz čamca koji je na nivou mora, zbog toga su na Galilejskom jezeru za vreme dnevnog ribarenja timovi ribara često imali pratioce koji su im pomagali sa obale. Pošto se sa blagih uzvišenja kretanje ribe lako vidi, pomoćnici su ih upućivali gde da veslaju i spuste mreže.

Hitro bacivši mrežu sa desne strane čamca hvataju veliko mnoštvo krupnih riba, u ovom slučaju se očigledno radi o muštu, tako da ni čamac ne može da ih povuče. U tom momentu prepoznaju da je nepoznati pomoćnik sa obale glavom Gospod.

Karakteristika cele Biblije, kako Starog tako i Novog zaveta, je da je njena teologija narativna i nalazi svoj izraz kroz događaje. Iako detalji ovog pripovedanja odgovaraju opisu stvarnog ribarskog iskustva, njena kompozicija je nesumnjivo takva da nas upućuje na nešto više:

- mi imamo svoj posao, da radimo ono na šta smo pozvani
- ima situacija kada izgleda da smo prepušteni sami sebi i da Isus nije sa nama

- vernost Božjem pozivu u našem životu ne sme biti predmet dvoumljenja
- uloženo vreme, strpljenje i trud su neophodni, ali ne i dovoljni
- za rezultate koje očekujemo i želimo neophodno je biti vođen od Gospoda
- pouzdanje u vođstvo i poslušnost njemu su od suštinske važnosti
- kada smo vođeni treba ići dalje uprkos umoru i uzaludnosti prethodnih pokušaja
- u postignutim rezultatima valja prepoznati Gospoda, a ne pripisivati slavu sebi
- sam Gospod će služiti našim potrebama i dati nam da uživamo plodove svoga truda
- kada su svi na svojim mestima i rade ono na šta su pozvani, mreža se ne cepa

I još nešto, da li ste primetili da niko nije gundao kada im je bilo rečeno da ponovo bace mrežu? Zašto?

Kraljevstvo je...

U ovoj priči Isus je uporedio kraljevstvo ili Božju vladavinu sa potragačom. Mada kratka, ova parabola je prebogata značenjem i nesumnjivo predstavlja dobar kraj ovog malog osvrta na ribarenje u Novom zavetu i svetla koje ono baca na evangeliziranje.

Carstvo nebesko je opet slično mreži (σαγήνη, potragača) bačenoj u more, koja je zahvatila riba od svake vrste.⁴⁸ Kada se napuni, izvukoše je na obalu i sedoš, pa skupiše dobre u posude, a rđave izbaciše.⁴⁹ Tako će biti i na svršetku sveta: izići će anđeli i odeliće zle od pravednih,⁵⁰ i baciće ih u peć ognjenu; onde će biti plač i škrgut zuba. (Mat 13: 47-50)

Potragača je mreža koja se povlači po samom dnu i bez razlike hvata sve vrste riba. Kada se izvuče na obalu, ribari sedaju i na tenane odvajaju dobre od loših, ili nečistih. Dobre ribe se stavljaju u posude i idu na dalju preradu, a loše odbacuju nazad u jezero.

Priče, ili parabole ne donose nove nauke, već služe kao ilustracija koja osnažuje ono što se u Bibliji može naći na drugim mestima. Ova priča u sebi nosi kako elemente uloge zajednice vernog naroda u Božjoj vlasti koja se širi i u svoje okrilje prihvata s' jedne strane pravedne i dobre, a sa druge nepravedne i zle; tako i elemente nadolazećeg suda koji će ih konačno razdvojiti.

Činjenica je da u ovom trenutku u crkvi sede zajedno licemeri sa iskrenima, dobri sa zlima, čisti sa nečistima, pravedni sa nepravednima, verni sa nevernima. Nije na nama da donosimo sud i određujemo ko je ko i ko gde pripada, kada ni sam Bog to ne čini već će to uraditi kada za to dođe vreme - na dan suda. Sada je svima pružena šansa da se pokaju i poravnaju svoje puteve sa Gospodom i bližnjima.

Simboli u ovoj priči su zajednički za celo Sveto Pismo i njihovo razumevanje doprinosi razumevanju nje same:

- more je ovaj izgubljeni svet u koji zahvata Božja vladavina sežući do njegovog samog dna
- mreža je Božja vladavina koja se ispoljava kroz zajednicu vernog naroda
- hrišćani su dobre i loše ribe
- ribari su hrišćani koji su pozvani da love duše
- obala je žetva i sud na kraju ovog sveta
- anđeli su službeni duhovi koji odvajaju zle od pravednih
- posude u koje se odlažu pravedni su nebeski stanovi
- odbacivanje beskorisnih riba predstavlja presudu u jezero ognjeno

Kraljevstvo Božje, a time i evanđelje je za celo čovečanstvo. Evangeliziranje podrazumeva aktivnu ulogu ljudi u ispunjenju Božjih namera. Podanici kraljevstva dakle, imaju obavezu da druge privlače u njega bez obzira što će samo mali deo prihvatiti poziv i ući. Sud izvesno dolazi i biće onih koji će biti izgubljeni, ali i onih koji će uživati večno izbavljenje. Ovo je poziv na večnu Božju slavu.

* * *

Kao što mreža ide duboko i zahvata mnogo, i naše čitanje Svetog Pisma treba da ide što dublje da bi nam donelo što više bogatstva biblijske mudrosti, znanja i razumevanja. Zadovoljstvo onim što se može napabirčiti na površini je odraz duhovnog osiromašenja.

Zato bih voleo da ova mala studija ribolova u Novom zavetu bude podsticaj za još veću ljubav prema Božjoj reči i da se kada sledeći put čujemo Isusa kako nam govori, "Ne boj se, od sada ćeš ljude loviti" tom pozivu odazovemo, sve ostavimo i bez oklevanja za Njim pođemo.

Beleške:

1. *Malhut šamajim* predstavlja množinu, što prevedeno sa hebrejskog znači kraljevstvo, ili vladavina nebesa. Nebesa stoji za Božje ime prema običaju tog vremena da se njegovo izgovaranje izbegava, vidi Luka 15: 18. Ovaj izraz je sinonim za *kraljevstvo Božje*. Carstvo nebesko je arhaičan i pogrešan prevod.

2. Rekonstrukcija događaja iz Luke je mahom preuzeta od Davida Bivina, "The Miraculous Catch: The Reflections on the Research of Menedel Nun Luke 5:1-11", [Fishing & the Sea of Galilee, *Jerusalem Perspective*, www.jerusalemerspective.com]

Pri izradi ovog članka je korišćena SionTeka v 0.3 Beta. Svi citati su iz Novog zaveta, E. Čarniča.

OČE NAŠ

Nepoznati autor

Čovek je klekao kraj svog kreveta i počeo da moli: "Oče naš, koji si na nebesima..."

Odjednom njegovu molitvu prekide tihi Božji glas: "Evo me, dete moje. Šta želiš?"

Čovek pomalo zbunjen, ali i ljut što je Gospod našao baš sad da mu se obraća i da ga time prekida, reče mu: "Budi ljubazan i neprekidaj me, vidiš da sam počeo da molim. 'Oče naš...'"

Bog mu se opet ljubazno obrati: "Evo, opet me zoveš!?"

Čovek postade veoma nervozan, te počeo da objašnjava: "Ne zovem te! Nikako! To se ja samo molim, onako kako si Ti to rekao da treba da radim. 'Oče naš, koji si na nebesima...'"

"Eto, rekao si 'Oče naš, koji si na nebesima', i ja sam tu. Šta želiš da ti učinim?" Reče Gospod.

"Biću iskren s tim: nisam ništa mislio. Samo izričem svoju svakodnevnu molitvu. Redovno molim 'Oče naš'. Posle nje se osećam srećno, nekako zadovoljno, to me umiri."

"Dobro, 'hajde onda nastavi. Neću da kvarim tvoju sreću i zadovoljstvo." Reče tužno Gospod.

Čovek nastavi svoju molitvu: "Da se sveti ime tvoje."

"Stani! Šta ti sad to znači?" Prekide ga Gospod pitanjem.

Čovek počeo da se isčuđava otvorenih ustiju: "Aa, šta to?"

"Pa, to 'da se sveti ime tvoje.' Šta to zapravo znači?"

Čovek počeo da muca: "To znači... to ti je... kada... Nisam baš siguran, šta to znači. Uostalom to ni nije važno, to je samo deo molitve."

Bog počeo da objašnjava: "To znači da se 'veliča, objavljuje' moje Ime."

Čovek pomisli da će najbolje biti da potvrdi Bogu, ne bi li skratio diskusiju i završio svoju započetu molitvu: "Da znaš ima to nekog smisla. Idemo dalje. 'Da dođe Carstvo tvoje, da bude volja tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji.'"

"Stvarno tako misliš?"

Čovek se opet zbunio: "Naravno, zašto ne bih! pa to bilo sjajno zar ne?"

"I šta konkretno preduzimaš u vezi s tim?", upita Gospod.

Čovek počeo da se komeša i češka po glavi. "Šta preduzimam? Pa, mislim da bi bilo super kada bi ovde na zemlji bilo kao tamo gore, na nebu. Bilo bi divno, kada bi uredio stvari i ovde tako," odgovori Gospodu.

"Pa, da li sam tebe uredio? Da li sam te doveo u MOJ red?", zapita Gospod ljubazno.

Čovek opet počeo da muca: "Ja... idem u crkvu, redovno! Ti to znaš."

"Nisam na to mislio. Već, šta je sa tvojom požudom? I kakva je tvoja narav? Čini mi se da tu ima nekih ozbiljnih problema. Zatim tvoja rasipnost, trošiš novac samo na sebe. Živiš samo za sebe. Pa, tu su knjige i časopisi koje čitaš, filmovi, muzika..."

Čovek se uspravi i reče glasno, upadajući Gospodu u reč: "Prestani stalno da me peckaš!"

Ja sam u redu, ja sam super u poređenju sa drugim ljudima u mojoj crkvi."

"Onda oprosti. Meni se činilo da si molio 'neka bude volja tvoja.'"

"Dobro, imam neke mane, priznajem. Toliko su male da mi treba napor da se nekih setim." Odvрати čovek.

"I ja ih se setim, samo bez napora," reče Gospod.

Posle trenutka tišine, čovek ponovo klekne i potišteno reče Gospodu: "Nisam do sada o tome razmišljao, ali ti znaš da bih hteo da se oslobodim nekih stvari."

"Dobro." Reče Gospod. "Ovo već nekud vodi. Od sada ćemo raditi zajedno, ti i ja. Zajedno ćemo pobediti loše navike, loš karakter, greh..."

Čovek pogleda na sat i uznemiri se veoma: "Važi, ali sad moramo da prekinemo, ova molitva se već neplanirano odužila. 'Hleb naš nasušni daj nam svaki dan...'"

"Hleb slobodno onda preskoči a i meso. Ionako imaš višak kilograma."

Čovek se naljuti: "Vidi ti sad ovo?! Ovo je otvorena kritika." Reče ljuto i nastavi: "A ja se znojim i pokušavam da ispunim svoju religioznu dužnost pred tobom a ti tako, prvo upadaš a sad kritikuješ zbog sitnica."

"Znaj, molitva je opasna stvar, mogla bi da te promeni. Zvao si me i ja sam se odazvao, tu sam. Ti samo nastavi da moliš, jer me zanima i preostali deo molitve." Završi Gospod.

"Pa, više mi se nemoli, izgubio sam svaku želju. Postaje mi sve više neprijatno..."

"Neprijatno, zbog čega?" Iznenadeno će Gospod. "Ne bi trebalo da bude, sam si rekao da si ti super. Hajde nastavi molitvu."

Čovek nastavi svoju molitvu poluotvorenih očiju i veoma polako, i oprezno: "I oprosti nam dugove naše, kao što i mi opraštamo dužnicima svojim."

"Stani, stani!" Prekide ga Gospod. "Šta je to između tebe i brata Đure?"

Čovek opet plane: "E, znao da ćeš to pitati! Znao sam. Đura mi i nije neki drug, on stalno priča okolo nešto o meni, a kad se pročuje onda, dolazi da mi se izvini. Samo ga čekam, vratiću mu ja, onako duplo. Ima da se puši. Ja nikome ne ostajem dužan..."

Gospod ga ljubazno prekine: "A šta je sa tvojom molitvom? Zar nisi rekao, 'I oprosti nam dugove naše, kao što i mi opraštamo dužnicima svojim.'"

Čovek počinje da se opravda pred Gospodom: "Ma, Ti znaš da je moja situacija specifična i da se ne uklapa u to. Ne mogu da mu oprostim, jer nije u pravu."

"Oprostićeš, i te kako oprostiti." Reče kroz uzdah Gospod i nastavi: "Ako ti njemu ne oprostiš, onda ni ja ne mogu ni tebi oprostiti tvoje propuste a ima ih... Recimo, juče šta si rekao majci... Danas, u pošti na koga si se to izderao, vređao... Povredio si druge bezobzirno."

Čovek se ražalosti: "U pravu si. Ti si izgleda uvek u pravu. Treba da oprostim Đuri a ti se pobrini za njega, pomози mu."

"Odlično, to volim da čujem. Zar se ne osećaš sada bolje?" Radosno će Gospod.

"Pa, da nekako... drugačije, lakše." Odvрати sa čuđenjem čovek. "Čini mi se da bih sada zagrlio Đuru, da je ovde."

"Hajde sad, nastavi molitvu."

"Gde sam ono stao... Ah, da. 'I ne uvedi nas u napast, nego izbavi od zla.'"

"Dobro hoću. Ali i ti sam moraš da se potruдиš da izbegavaš mesta gde možeš upasti u iskušenje." Opet se javi Gospod.

"Kako to misliš?" Čovek počinje da se isčuđava.

Gospod počinje da mu objašnjava: "Evo kako: Trebalo bi da otpišeš neke takozvane prijatelje, jer loše utiču na tebe. Nemoj da si naivan, oni su s tobom samo u lice fini a kad im okreneš leđa prave viceve na tvoj račun. Dalje, ne idi na mesta gde su ljudi sumnjivog morala, tamo upadaš u nevolje a posle mene zoveš da te vadim."

"Ne razumem, o čemu ti to?"

"Odlično ti razumeš. Tu taktiku si primenio više puta. Upadneš u gužvu, onda, tražiš pomoć od mene i kuneš mi se, ako ti pomognem da više nikad nećeš tako nešto uraditi, da ćeš biti dobar. Zar nije tako?"

Čovek se zastidi i tužno reče: "To je istina, stid me je. Promeni me.

"Dobro, hoću a sad dovrši svoju molitvu."

"Jer je tvoje Carstvo i sila i slava, zavek. Amin".

"Znaš šta bi me danas razveselilo i proslavilo?" Reče Gospod.

"Zaista bih to hteo, ali i sam sada vidim da je moj život u zbrci. Voleo bi, kada bi bio tvoj pravi, iskreni učenik."

"Eto, upravo si sam odgovorio na pitanje šta bi me obradovalo i proslavilo."

"Ozbiljno, samo to?" Čudi se čovek Božjem odgovoru.

"Da, jer mene mogu da proslave ljudi koji me vole a takav odnos se upravo razvija između tebe i mene. Pošto su ti neki gresi razotkriveni i oprošteni, pred nama je divno prijateljstvo, ako tako nastavimo."

"Gospode, hajde onda da vidimo šta može da ispadne od mene?"

"Hoću. Budi od sad' blagoslovljen, dete moje." Reče Gospod ljubazno.

BRAČNE KRIZE U BIBLIJI

Jan Hudec

Od kada su sklapani brakovi između muškarca i žena, bilo je i bračnih kriza koje su dovodile brak u opasnost. O tome postoje zapisi i u Bibliji, u Starom Zavetu. U daljem tekstu ćemo malo da se pozabavimo njima.

Adam i Eva. Prvu bračnu krizu u braku prvog

čoveka i žene prouzrokovao je đavo. Prevario je Evu i nagovorio je da proba voće sa jedinog drveta u raju, sa kog im je Bog zabranio da jedu. Ponudila je i svome mužu, i on je takođe jeo. Kada ih je Gospod pozvao na odgovornost, Adam se izgovarao da ga je »žena koju mu je On dao« prevarila. Žena se opet izgovarala na zmiju, da ju je ona zavela i prevarila. Zgrešili su oboje, ne samo Bogu, nego i jedan drugome. Eva, zato što je pričala sa đavolom bez Adama, a on opet zato što ju je poslušao i, takođe, jeo zabranjeno voće uprkos strogoj Božjoj zabrani. Posledice su bile tragične, ne samo za njih, nego i za sve ljude, njihove potomke (1. Moj. 3). **Bračnu krizu je moguće sprečiti samo pouzdanjem u Boga i poslušnošću Njegovoj reči u jedinstvu duha muža i žene.**

Avram i Sara. U 1. Moj. 12,10-20 opisan je događaj prilikom boravka u Egiptu. Avramovo nepoverenje u Boga za vreme gladi u Hananu, i onda u Egiptu, bio je uzrok velike krize u njihovom braku. Avram je bio spreman da žrtvuje svoju i čast svoje žene, samo da bi sačuvao svoj život. Samo je Božje delovanje protiv faraona i njegovog doma sačuvao Avrama i Saru da ne budu osramoćeni. Da li su u tome svemu bile i Avramove molitve za Saru, Biblija o tome ne donosi nikakav izveštaj. Gospod Bog je rekao da ono *dvoje*, koje je je On stvorio, *biće jedno telo*. **Bračnu krizu je moguće sprečiti ili savladati samo borbom za očuvanje bračnog saveza.**

Avram i Sara su preživljavali i dugotrajnu bračnu krizu, uzrokovanu Sarinom neplodnošću. Posle mnogo godina očekivanja na Božje delovanje, nisu uspeli u tome da istraju i hteli su sami sebi pomoći, ljudskim rešenjem. Rezultat toga je bilo rođenje Ismailja od Agare i problem koji je iz toga nastao za svo četvoro. Gospod Bog se ipak osvrnuo na Avramovu veru i darovao im je obećanog sina - Isaka. **Ljudsko rešenje, koje dolazi usled nevere u Boga prouzrokuje krizu u braku - vera je savlađuje.**

Isak i Reveka. U njihovom braku se ponovio, već navedeni događaj, kao kod Avrama i Sare. Ovaj put se odigrao u hananskoj pustinji i u Filisteji. Isak je svojoj supruzi učinio istu nepravdu, kao i njegov otac njegovoj majci, Sari. Gospod Bog je u svojoj milosti ponovo delovao slično kao u Egiptu i tako sačuvao i ovaj brak od sramote i krize (1. Moj. 26,6-11). **Samo čvrsta vera u Boga i ljubav, zbog koje**

je nemoguće drugog žrtvovati radi sopstvenog spasa - može da spreči bračnu krizu.

Brak Isaka i Reveke je prošao kroz još dve velike krize. Druga kriza je bila dugoročna i njen uzrok je bila Revekina neplodnost. Isak se za nju molio 20 godina, a sigurno i ona sama još više, i Gospod je čuo njihove pokorne molitve, iako nije dugo odgovarao na njih. Rodila su im se dva sina, blizanci Isav i Jakov (1. Moj. 25,19-26). **Pokorna i istrajna molitva je način savladavanja bračne krize.**

Treća kriza u braku Isaka i Reveke je nastala kad je Jakov na prevaru dobio očev blagoslov, koji je trebao da pripadne njegovom bratu Isavu. Odnosi unutar porodice su još i pre toga bili zategnuti, jer je Isak povlađivao Isavu a Reveka Jakovu. Poslednje godine njihovog braka su bile jako tužne, jer Reveka više nije doživela Jakovljev povratak a i Isav je, takođe napustio porodično ognjište. **Očekivanje na Boga i Njegovu volju, sa puno poverenja, i jednaka ljubav roditelja prema deci sprečava bračnu i porodičnu krizu.**

Jakov, Lija i Rahilja. Neprirodno takmičenje dve žene, krvnih sestara, za Jakovljevu ljubav i rađanje sinova, prouzrokovalo je mnogo problema u ovom braku sa četiri žene. Pa, ipak se Gospod Bog u svojoj milosti opomenuo Jakova, Lije i Rahilje. Kada su se sa poverenjem obraćali Njemu, uprkos njihovim slabostima i manama, učinio je od njihovih, ali i od sinova njihovih robinja, Vale i Zelfe, praoce svog izabranog naroda, Izraela, sa njegovih dvanaest plemena (1. Moj. 30,1-24; 35, 16-20). **Gospod Bog u svojoj milosti može da savlada krizu u braku onih, koji u Njega veruju, uprkos njihovim slabostima i razočarenjima.**

Samson i Dalida. Za Samsona je to bio brak u "tuđem jarmu", koji je kao izrailjski sudija sklopio sa ženom pagankom. Brak je nastao usled neposlušnosti izričitom Božjem naređenju. Rezultat toga su za njega bili ne samo problemi i kriza braka, već i gubitak vida i slobode, a na kraju i života (Sud. 16,4-31). **U poslušnosti Božjoj Reči, božji ljudi će izbeći takav brak, krize unutar njega i njegovih jako često teških posledica.**

Elimeleh, Nojemina i Ruta. U 1. poglavlju

knjige o Ruti je na početku zabeležen život Elimeleha, stanovnika judejskog Vitlejema, koji je sa ženom Nojeminom i dva sina, za vreme gladi otišao u Moavsku zemlju. Tamo su se sinovi oženili sa Moavljankama. Posle toga su Elimeleh i njegovi sinovi pomrli. Ostala je Nojemina sa dve snaje, od kojih je jedna, Ruta, odlučila da se sa njom vrati u Vitlejem. Događaj pokazuje kako **neposlušnost prema Božjoj reči može da prouzrokuje ne samo krizu u braku, nego i njegov tragičan kraj.** Sledeća tri poglavlja pokazuju kako **Gospodnja milost tamo, gde je pokajanje i vera, i pored tragičnih posledica neposlušnosti, čini ne samo nov, predivan brak, nego i uključuje pokornu i pobožnu paganku Rutu u rodoslov Božjeg Sina, Isusa Hrista.**

Jov i njegova žena. Na početku knjige o Jovu saznajemo kakve su velike nesreće sustigle ovog bogobožnog čoveka. Izgubio je sav imetak, svu svoju decu a na kraju i zdravlje. Dalje čitamo, kakav bezbožnički savet mu je u svemu tome dala njegova žena, ali i to šta je na takav savet Jov odgovorio (Jov 2,9-10). Bila je to strašna porodična tragedija, iz koje je proizašla i teška bračna kriza. Pa ipak, Jov je u ovoj tragediji i krizi opstao, zahvaljujući svom nesalomivom poverenju u Boga i zahvaljujući veri na kraju pobedio i dostigao novo poznanje Boga punog ljubavi i veći blagoslov od Njega, nego što je pre toga imao. **Poverenje u Boga savladava krizu u braku** na strani verujućeg i **tada**, kad je prouzrokuje **velike ljudske tragedije.**

Josif i Marija. U njihovom slučaju radilo se o budućem braku, koji je tek trebalo da sklope. Bili su vereni i odjednom je Josif saznao, da je Marija trudna. Hteo je tajno da je pusti, da joj ne bi načinio sramotu. Gospod mu je u snu preko anđela javio, da je Marija i dalje devica, i da je dete u njoj začeto natprirodnim Božjim delovanjem, i da će roditi Božjeg Sina, obećanog Mesiju Izraela. Josif je verovao Božjem vesniku i uzeo je Mariju za svoju ženu i postao zaštitnik i zemaljski roditelj Božjeg Sina, Isusa Hrista. **Poverenjem u Boga i poslušnošću Njegovoj reči** - iako razumom nisu shvatali - Josif i Marija su savladali preteću bračnu krizu. U Božjem planu spasenja postali su instrumenti za blagoslov celog čovečanstva.

(Živé slovo, 4 / 2002)

misaone refleksije

ZEMLJA PEVA

Branka Klacik (St. Pazova)

Zemlja peva
krvlju Onog
koji je otkupi,
kedrovima
što iz nje iznikoše,

tišinom koja
nebom se proliva
nad igličastim
talasom zvezda
tananim kao šal!

Zemlja peva
vetrovima što je
okreću
ka srcu Onog
koji je rodi
snagom vatre
otvorenih usta
iz kojih izađe
živa reč!

DIVNE MISLI O BOGU

Ako se tvoje oči tvoje zaslepe od sunca,
nećeš kazati da nema sunca. Nećeš reći ni
da nema Boga, ako se razum tvoj zbunjuje i
gubi, kad hoćeš da shvatiš početak i uzrok
svega. (Angelus)

Boga je teško poznati, ali to ne znači da ga
nema, već je to znak njegova veličanstva, a
naše slabosti. (Lav N. Tolstoj)

Boga nema samo za onoga ko ga ne traži.
Traži ga, i on će ti se javiti. (Lav N. Tolstoj)

Bog je Duh! Bog je lep, mudar i dobar. Bog
najbolje zna šta nama treba. (Puškin)

Brojevi mojih matematičkih računa potpuno
se slažu s kretanjem zvezda i tako sve jasnije
otkrivaju veličinu bezgranične mudrosti. Pa
zato slava ti, Bože, Svedržitelju, Što si nam
dao silu i moć da gledamo i razumemo
puteve tvoje. (Njutn)

Da sam slavuj, vršio bih dužnost slavuja; da
sam labud, činio bih ono šta labud čini, ali,

budući da sam ja razumno biće, moram Boga
slaviti. (Epiktet)

Dve stvari mi kažu da ima Boga: zvezdano
nebo nada mnom i moralni zakon u meni.
(Emanuel Kant)

Istinski Bog je živ, razuman i svemogući Bog.
(Njutn)

Ja sam van sebe od divljenja i izjavljujem Bogu
svoju beskrajnu zahvalnost, što je blagoizvoleo
da budu, preko mene, otkrivena tako velika i do
sada nepoznata čuda. (Galileo Galilej)

GLOBALNA STATISTIKA

(izabrani delovi)

Friday Fax 2003 Issue 7, 14 February

Globalni statistički podaci o hrišćanstvu
preuzeti iz "World Christian Trends", izdati od
strane "American missions statistician, Prof.
David Barrett and Todd Johnson". Evo nekih
delova iz njihovog proučavanja:

- Preko 70 milliona sledbenika Isusa Hrista je
ubijeno u toku 20 vekova i to među svim 238
nacija sveta.

- Pet najopasnijih profesija sa preko 3%
mogućnosti da budu ubijeni su: biskup,
evanđelist, učitelj, kolporter, misionar.

- Knjige koje se bave Isusom Hristom broje oko
175.000 raznih naslova, na 500 jezika. Ovaj
broj raste za oko 4 knjige svaki dan.

- Uprkos Hristovoj zapovesti o propovedanju
evanđelja "do kraja zemlje i svakom narodu",
danas se može reći da je evangelizirano samo
oko 67% čovečanstva. Ostatak nikada nije čuo
o Hristu.

- U svetu postoji još 818 etničkih grupa koje
nisu evangelizirane, koje nemaju Bibliju na
svom jeziku i za koje ni jedna hrišćanska misija
ne ispoljava interes.

- Najveći rast ostvaruju crkve koje ne pripadaju
ni jednoj konfesiji ili denominaciji. Ove
slobodne i nezavisne crkve beleže rast za 19%
veći od svih drugih tradicionalnih denominacija
zajedno.

- Postoji preko 386 hiljada nezavisnih crkava u
220 zemalja sveta. Ove crkve nemaju nikakav

interes za uključivanje u denominacione blokove istorijskog hrišćanstva.

- Zemlja u kojoj se odvija najbrži rast hrišćanstva je Kina. U toj zemlji se svaki dan obrati do 10.000 ljudi.

- U preko 20 zemalja hrišćani su pompezno napravili preko 1.500 planova kako da evangeliziraju ceo svet, većina tih planova ne funkcioniše i odbačeni su. Od toga 250 planova je zacrtalo godinu 2000 kao zadnji rok (AD 2000). Svi ovi planovi nisu uspjeli.

- Tri nacije sa preko 1 milion stanovnika su najtvrdje za Evanđelje: Japan, Švajcarska i Danska.

- Tri nacije sa preko 1 milion stanovnika koje najlakše prihvataju Evanđelje su: Mozambik, Etiopija i Tanzanija.

- Preko 180 miliona primeraka Biblija i Novih zaveta je svake godine uništeno - zbog: neodgovornosti, neprijateljstva, lošeg planiranja, loše štampe, neadekvatnog skladištenja i sl.

- Preko 250 od 300 velikih denominacija u svetu javno i svesno obmanjuje javnost objavljivanjem netačnih podataka o svom radu tj. uspesima.

Izvor: World Christian Trends; Pasadena: William Carey Library.

SVEDOČANSTVO IZ TURSKE

Friday Fax 2003 Issue 11, 14 March

"Deljenje Novih zaveta sa zvaničnom dozvolom vlasti na ulicama Istanbula je bilo sasvim novo iskustvo za osoblje OM-a." Izveštava OM (Operation Mobilisation). Ovo je imalo svoju cenu: "Brzo se pojavila saobraćajna policija, specijalna policija i iznenadili se kad su videli našu dozvolu. Došli su i novinari i pravili intervjue prolaznika i okupljenih, sa tendencijom da sve prikažu veoma negativno i neobjektivno. Jedan policajac, koji je sam uzeo primerak Novog zaveta je rekao: 'Islam nam nije ništa dobro doneo.' Dva mlada muslimana sa bradama, su upozoravala ljude, vičući: 'Ovi ljudi žele da se infiltriraju u naš narod!' Ubrzo smo bili opkoljeni velikom masom naroda, i mogli smo

podeliti još više Novih zaveta, nego li pre. Neki ljudi su pokušali da nam podmetnu klopku, poslali su deset godišnjeg dečaka da traži Novi zavet. Osoblje OM-a ga je odbilo, jer Turski zakon zabranjuje i smatra ozbiljnim zločinom, svedočenje mlađim osobama od 18 godina. Dečakov otac, koji se posle pojavio je bio šokiran i vikao nam: 'Idite u pakao'.

Uprkos svemu, tim je podelio 8.640 primeraka Novih zaveta, za samo jedno veče. Mnogi su tu stajali i čitali, a mnogi su pitali gde mogu naći hrišćansku crkvu. Jedna mlada žena nam je rekla: 'Pre dve godine, Isus mi je rekao u snu, da me je On izabrao. Ja već imam Novi zavet i čitam ga, ali veoma sam uzbuđena što vas vidim na ulici. Kako mogu postati hrišćanka? Mogu li s vama ostati u kontaktu? Želela bi da idem u neku hrišćansku crkvu.'" Izvor: OM News 3/2003.

KADA CRKVA OSTAVI SVOJE IDOLE

Friday Fax 2003 Issue 12, 21 March

"Na Tajvanu je 28. februar, 2003. godine bio proglašen za dan 'nacionalnog pokajanja,'" izveštava doktor David Demian, koji živi u Kanadi. On je prisustvovao skupu sa grupom hrišćana iz Kanade, na koji se okupilo oko 15.000 do 20.000 ljudi iz raznih denominacija, na stadionu Lingko, Taipei, da bi 12 sati zajedno molili za svoju naciju. Pastir Nathanile Chow je pozvao Tajvanske hrišćane na pokajanje, naglašavajući da Bog će uslišati samo molitve, koje dolaze iz istinski slomljenih srca. Pastir Andrew Ko, je posetio 25 Tajvanskih gradova pre ovog molitvenog skupa, i pozivao Tajvanske hrišćane da obnove svoju ljubav i odgovornost prema naciji u kojoj žive i kojoj pripadaju. Pastir Braian Liu je pozivao crkve da se pokaju i odreknu idola koje nose u svojim srcima, pre nego što krenu u 'obračun' sa idolima nacije. Hiljade ljudi je kroz suze, tražilo Boga i Njegovo oprostjenje zbog idolopoklonstva i krenulo u žarku molitvu za spasenje svoje nacije." Piše, Demian. Izvor: David Demian, www.watchmen.org

Smešna strana

MOLITVE IZ NEDELJNE ŠKOLE

Dragi Bože, zašto je nedeljna škola u nedelju? Ja sam mislio da si ti rekao da je to dan odmora. (Tom)

Dragi Bože, možda se Kain i Avelj ne bi poubijali, da su imali svoje sobe. Ja i moj brat se ne svađamo jer imamo svaki svoju sobu. (Larry)

Dragi Bože, ne moraš da brineš za mene, ja uvek gledam na obe strane kada prelazim ulicu. (Dean)

Dragi Bože, mora da je teško voleti sve ljude na svetu. Nas u kući ima samo četvoro, i ja to baš ne mogu uvek. (Nan)

Dragi Bože, ako dođeš u nedelju na bogoslužjenje, pokazaću ti moje nove cipele. (Mickey)

Dragi Bože, i ja bi voleo da živim 900 godina kao oni ljudi u Bibliji. (Chris)

Dragi Bože, u školi smo čitali da je Edison napravio svetlo, ali u nedeljnoj školi kažu da si ti. Kladim se da je Edison ukrao tvoju ideju. (Donna)

I OVAJ JE PROTIV

Dva prijatelje iz iste crkve se sreća na ulici i razgovaraju.

- Hej, kako je bilo na bogoslužjenju u nedelju? Ja nisam stigao da odem.
- Pa, onako...
- Jel' propovedao onaj novi propovednik što su nam ga poslali?
- Da.
- A o čemu?
- O grehu.
- I šta je rekao?
- Ma, i ovaj je protiv!

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>